

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžo/68/2014
Identifikačné číslo spisu:	5014200152
Dátum vydania rozhodnutia:	16.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5014200152.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: R. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX M. O. M. č. XXXX, občan Slovenskej republiky, zast.: JUDr. Stanislavom Záhumenským, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Fraňa Kráľa č. 1504, 022 01 Čadca, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, pracovisko so sídlom J. M. Hurbana č. 16, 010 01 Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 25. júna 2014 č. k. 21S/22/2014-22, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25. júna 2014 č. k. 21S/22/2014-22 **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č.: UPS/US7/GRPRZAPPK/BEZ/2013/25120 zo 17.12.2013 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č. l. 7) žalovaný ako odvolací správny orgán v zmysle ustanovenia § 4 ods. 6 písm. c) a § 6 zákona č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, na základe postupu podľa ustanovenia § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) v spojení s § 51 písm. b) zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 447/2008 Z. z.“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Čadca, odbor sociálnych vecí a rodiny, č.: CA2/OPPKPČ/SOC/2013/37077, č. z.: 2013/140904 z 10.09.2013 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“), ktorým prvostupňový

orgán nevyhovel žiadosti žalobkyne a nepriznal jej peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla.

2. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na to, že podkladom pre rozhodnutie o peňažnom príspevku na kompenzáciu je komplexný posudok z 03.09.2013, na základe ktorého sa žalobkyňa považuje za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím s mierou funkčnej poruchy 50%. V oblasti mobility a orientácie žalobkyňa nemá oslabenú pohybovú schopnosť, pohybuje sa bez opory, cíti sa unavená, má stavy úzkosti, je nevykonná a rýchlo sa unaví, bojí sa uzavretých priestorov, trpí depresívnou poruchou (depresívny syndróm stredne ťažkého až ťažkého stupňa).

Žalobkyňa je v dispenzárnej starostlivosti psychiatrickej ambulancie pre uvedenú depresívnu poruchu.

Podľa § 55 ods. 6 zák. č. 447/2008 Z. z. v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia podkladom na rozhodnutie o peňažnom príspevku na kompenzáciu je komplexný posudok.

3. V odvolacom konaní boli podklady rozhodnutia doplnené o komplexný posudok č. ZA/2013/25481/4-HUR z 18.11.2013 z pracoviska žalovaného (ďalej na účely rozsudku len „komplexný posudok“), ktorý bez pripustenia zmien potvrdil vyššie citované závery komplexného posudku a zistenia prvostupňového orgánu.

4. Žalovaný pri hodnotení zdravotného stavu žalobkyne vo svojom odôvodnení zásadne vychádzal z argumentov uvedených v lekárskom posudku posudkovej lekárky žalovaného z rovnakého dňa, ako bol vypracovaný komplexný posudok. Podľa uvedeného lekárskeho posudku je žalobkyňa orientovaná správne vo všetkých kvalitách, kontakt je adekvátny, bez psychotickej symptomatológie, v ladení prejasnenie, zvýšená senzitivita, pretrvávajúca nízka tolerancia záťaže, výkonnosť je redukovaná.

Ďalej žalobkyňa je bez porúch v oblasti orientácie a komunikácie, jej mobilita je samostatná, bez opory, cíti sa unavená, má stavy úzkosti, pre základné ochorenie je vhodný sprievod inej fyzickej osoby. V súčasnosti nie je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, lebo je schopná v sprievode inej fyzickej osoby premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy osôb, nastúpiť, vystúpiť z neho a zvládnuť inú situáciu v ňom.

5. Záverom žalovaný zdôraznil, že komplexný posudok je súčasťou odôvodnenia a prílohou napadnutého rozhodnutia.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

6. Proti uvedenému napadnutému rozhodnutiu podala žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu na Krajský súd v Žiline žalobu zo dňa 13.02.2014.

7. Žalobkyňa namietala, že rozhodnutiami správnych orgánov obidvoch stupňov bola ukrátená na svojich právach. Uviedla, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci a prvostupňové rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené.

8. Vo vyjadrení k žalobe žalovaný navrhol po rekapituláciu svojich argumentov žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

B)

9. Krajský súd v Žiline ako súd prvého stupňa po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, vrátane prvostupňového rozhodnutia, ako aj ich postupov v rozsahu danom žalobnými dôvodmi žalobkyne dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná, v preskúmvanej veci správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci a na takto zistený skutkový stav veci potom správne aplikovali ustanovenia zák. č. 447/2008 Z. z. a zákona č. 71/1967 Zb.

Na uvedenom právnom základe krajský súd žalobu zamietol.

10. Svoj zamietajúci rozsudok s odkazom na ustanovenia § 244 a § 247 O.s.p., ako aj ustanovení § 11,

§ 14 ods. 6, § 34 ods. 1, § 53 ods. 1 a § 55 ods. 6 zák. č. 447/2008 Z. z. odôvodnil tým, že žalovaný konal a rozhodol v súlade so zákonom.

Najmä zopakoval skutkové zistenia, ktoré sú obsiahnuté v komplexnom posudku, a z neho vyplývajúce lekárske závery týkajúce sa mobility žalobkyne.

11. Ďalej sa krajský súd venoval námietke žalobcu [odvolací súd musí zdôrazniť, že túto námietku v žalobe žalobkyne neobjavil], že posudkový lekár nevypočul žalobkyňu, ktorú označil za nedôvodnú (ďalej citované odvolacím súdom zo str. 5 rozsudku krajského súdu):

„V tejto súvislosti súd poukazuje na ust. § 11 ods. 10 zák. č. 447/2008 Z. z., podľa ktorého posudkový lekár je povinný pozvať fyzickú osobu na posúdenie jej zdravotného stavu, ak o to táto fyzická osoba písomne požiada, alebo požiadala podaním žiadosti elektronickými prostriedkami podpísanej zaručeným elektronickým podpisom. Je nesporné, že takúto žiadosť vo vzťahu k fyzickému posúdeniu žalobkyňa vo vzťahu k správnym orgánom prvého a druhého stupňa nepodala.“

12. Záverom krajský súd s odkazom na to, že v konaní pred správnymi orgánmi bol dostatočne zistený skutkový stav a z neho bol vyvedený aj správny právny záver, podporil svoju výrokovú časť.

III.

Odvolanie žalobkyne / stanoviská

A)

13. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 05.08.2014 (č. l. 26) žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu si uplatnila ako odvolací dôvod to, že

- v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) a

- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.).

A z ďalšieho textu pre odvolací súd vyplýva aj poukazovanie na odvolací dôvod ten, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

14. Predovšetkým poukázala na to, že z komplexného posudku vyplýva, že má zníženú pohybovú schopnosť a celkovú fyzickú výkonnosť tak, že svoju pohybovú aktivitu je schopná vykonávať iba v sprievode inej osoby.

Avšak na druhej strane podľa žalovaného nie je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. V tejto súvislosti zdôraznila, že autobusová zastávka je vzdialená cca 300 m od jej bydliska, čo pre ňu predstavuje veľkú záťaž. Ďalej cesta k lekárom má trvať cca 30 minút.

15. Pri záťaži, dlhom sedení, dlhej chôdzi a státi žalobkyňa trpí bolesťami, má urologické infekčné ochorenie a problémy s únikom moču, čo jej znemožňuje bezproblémový presun. V priebehu cesty sa aj stane, že žalobkyňa musí vystúpiť z dôvodu inkontinencie moču. Po dlhej, namáhavej ceste je unavená, vyčerpaná, odkázaná na pomoc rodiny.

Vyššie opísané vážne zdravotné problémy podľa tvrdenia žalobkyne jej neumožňujú cestovať hromadnými prostriedkami.

16. Žalobkyňa tiež uviedla, že sa jej zdravotný stav neustále zhoršuje.

17. Záverom žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd v zmysle § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie spolu s uložením povinnosti uhradiť trovy konania z titulu právneho zastúpenia.

B)

18. Z vyjadrenia žalovaného (č. l. 31) zo dňa 21.08.2014 vyplýva, že v svojom odvolaní žalobkyňa neprodukuje žiadne nové skutočnosti.

Námietky žalobkyne označil žalovaný za neopodstatnené.

19. Nakoľko odkázanosť na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom je jednou z legislatívnych podmienok pre poskytovanie peňažného príspevku na kúpu osobného motorového vozidla a žalobkyňa túto podmienku nespĺňa, preto podľa žalovaného nebolo možné uvedený peňažný príspevok žalobkyňi navrhnúť ani v komplexnom posudku a následne ani v napadnutom rozhodnutí.

20. Súčasne žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalobkyne zamietol a rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

22. Najvyšší súd sa sčasti stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným. Na druhej strane podstatou odvolania ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je skutková otázka, či zdravotný stav a dôsledky z neho vyplývajúce pre žalobkyňu bol dostatočne zistený.

23. Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

24. Podstatou namietaných nedostatkov správneho orgánu je námietka žalobkyne, že obidva správne orgány sa nedostatočným spôsobom vysporiadali s jej zdravotným stavom, ktorý sa najmä prejavuje subjektívnymi pocitmi bolesti.

Pre Najvyšší súd z odvolacej argumentácie žalobkyne (viď body č. 14 až 16) jednoznačne vyplýva, že ide o subjektívne tvrdenia, ktoré nie sú podložené lekáorskými správami, ktoré by spochybňovali závery posudkových lekárov o tom, že v komplexnom posudku opísaný ako aj vyhodnotený zdravotný stav žalobkyne neodôvodňuje priznanie požadovaných kompenzačných alebo iných príspevkov.

25. Žalobkyňa s poukazom na nutnosť sprievodu inou osobou počas svojho transportu, na vzdialenosť k zástavke dopravných prostriedkov, na dlhý časový interval svojej prepravy k lekárovi ako aj na svoje osobné problémy počas tejto prepravy, ktoré môžu potenciálne nastať, spochybňuje závery obsiahnuté v komplexnom posudku.

V komplexnom posudku (str. 3 posledná veta) je pre oblasť mobility a orientácie zdôraznené, že „Mobilita je samostatná, bez opory, cíti sa unavená, má stavy úzkosti, pre základné ochorenie je vhodný sprievod inej fyzickej osoby.“

26. Pokiaľ z komplexného posudku vyplývajú pre Najvyšší súd vyššie uvedené zistenia o zdravotnom stave žalobkyne o tom, že jej mobilita je samostatná a že pre základné ochorenie sa iba odporúča (komplexný posudok zdôraznil „vhodnosť sprievodu“) a nie stanovuje nutnosť sprievodu inej fyzickej osoby, potom bolo povinnosťou žalobkyne uvedené skutkové zistenia spochybníť nie svojím subjektívnym tvrdením ale predložením odborných medicínskych podkladov, napríklad lekárskeho správ s takou vypovedacou hodnotou, ktoré by vzhľadom na svoju časovú súvislosť a odborné zistenia spochybnili hodnovernosť skutkových zistení obsiahnutých v komplexnom posudku.

27. Vzhľadom na uvedené závery ako aj na žalobkyňou použitý odvolací dôvod (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. o nesprávne zistenom skutkovom stave) Najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t. j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu meritorne odchýliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia. Preto s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

Z uvedeného dôvodu sa Najvyšší súd aj v tejto veci stotožňuje s právnym názorom vysloveným konajúcim senátom v obdobnej veci, a to prostredníctvom rozsudku Najvyššieho súdu zo dňa 13. augusta 2013 vo veci sp. zn. 1So/57/2012, podľa ktorého (konajúci senát cituje v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p. v rozsahu relevantnom pre odôvodnenie svojich nižšie vyslovených záverov, v podrobnostiach je text rozsudku zverejnený na internetovej stránke Najvyššieho súdu):

„Občiansky súdny poriadok medzi zrušovacie dôvody správneho súdnictva spojené so skutkovým stavom zaraďuje najmä také zistenie skutkového stavu, ktoré je zákonodarcom prezentované ako nedostačujúce na posúdenie veci (viď § 250j ods. 2 písm. d v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.). Uvedená vada v zistení skutkového stavu (t. j. nie riadne zistený skutkový stav) môže kolísať v rôznych medziach, a to:

- neúplné zistený, tzn. s riadnou oporou v právnom poriadku neboli zistené všetky potrebné skutočnosti (napríklad prehliadnutie konkrétnej skutočnosti alebo odmietnutie vykonania predkladaného alebo požadovaného dôkazu a iné),

- nedostatočne (kvázi úplne) zistený, tzn. bez riadnej opory v právnom poriadku (napríklad následkom omylu pri výbere ustanovenia) boli zistené celkom iné a teda nepotrebné skutočnosti, poprípade s riadnou oporou v právnom poriadku boli predložené alebo získané dôkazné prostriedky nesprávne vyhodnotené (napríklad špatne určený vek žiadateľa alebo jeho zdravotné postihnutie, a to aj na základe nepravdivých, falšovaných či pozmenených informácií alebo dokumentov, alebo zamľčaním podstatných údajov dôležitých pre dávkové konanie a iné vady skutkového stavu), alebo

- nelegálne zistený skutkový stav, tzn. v rozpore s právnym poriadkom (najmä v rozpore správnym predpisom upravujúcim oprávnené používanie rôznych zisťovacích metód a s následkami uvedenými v ustanovení § 7 ods. 3 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov /zákon o ochrane pred odpočúvaním).“

28. Toto judikačné usmernenie na výklad odvolacieho dôvodu § 205 ods. 2 písm. d) subsidiárne s § 246c ods. 2 O.s.p. v spojení so zrušujúcim ustanovením § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. potom konajúci senát pre oblasť výkonu správneho súdnictva a najmä pre nesenie dôkazného bremena objasnil v rozsudku sp. zn. 1Sžo 33/2010 z 22.03.2011 nasledovne:

„Najvyšší súd v svojej rozhodovacej praxi neustále upozorňuje účastníkov na odlišný charakter správneho súdnictva, v ktorom prevažuje kasačný spôsob prieskumu (§ 250l ods. 1 veta prvá O.s.p.) napadnutých správnych rozhodnutí, tzn. že správny súd vykonáva iba prieskum správnosti zistenia skutkového stavu na základe podkladov obsiahnutých v pripojenom správnom spise (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.), a ak dospeje k názoru, že skutkový stav nebol riadne zistený, nie je to dôvod na súdne zisťovanie riadneho skutkového stavu vykonávaním dôkazov, ale naopak je to zákonný dôvod na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu.

V správnom konaní je vykonanie dôkazov veľakrát spojené, resp. si vyžaduje osobitné znalosti na to, aby bol správne verifikovaný obsah dôkazu. Aj v konaniach spojených s posúdením zdravotného stavu

žalobca sa vyžadujú na zistenie skutkového stavu osobitné, najmä medicínske znalosti, ktorými sudcovia bežne nedisponujú.

Je celkom logické, že žalobca v súdnom konaní prezentuje svoje subjektívne predstavy, prečo by malo byť rozhodnutie správneho orgánu preňho priaznivé. Toto však na úspech v súdnom prieskume správnych rozhodnutí je nepostačujúce, pokiaľ žalobca okrem svojich predstáv (procesná zásada bremena tvrdenia) neponúkne právne relevantnú argumentáciu (dôkazné prostriedky) na ich podporu (procesná zásada dôkazného bremena).“

29. Nakoľko žalobkyňa neprodukovala žiadne dôkazné prostriedky, ktoré by v súlade s citovanou judikatúrou spochybnili skutkové zistenia obsiahnuté v komplexnom posudku, Najvyšší súd jej odvolací dôvod založený na nesprávnom skutkovom zistení nemohol akceptovať. Rovnako odvolacie dôvody založené na nesprávnom právnom posúdení veci ako aj na výskyte vád obsiahnutých v § 221 ods. 1 O.s.p. musel odmietnuť, lebo krajský súd sa vád uvedených v § 221 ods. 1 nedopustil (navyše žalobkyňa uvedené vady spomenula iba vo všeobecnej rovine a nekonkretizovala ich v prejednávanej veci) a žalovaný na prejednávanú vec správne aplikoval dotknuté ustanovenie právneho predpisu, konkrétne § 14 ods. 6 zák. č. 447/2008 Z. z.

Najvyšší súd sa v tejto súvislosti tiež stotožňuje s argumentáciou žalovaného obsiahnutú v jeho vyjadrení k odvolaniu žalobkyne, že základnou zákonnou podmienkou pre navrhnutie požadovaného príspevku je odkázanosť ťažko zdravotne postihutej osoby na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, ktorú v rámci medicínskej časti najskôr posudzuje posudkový lekár príslušného orgánu.

V.

30. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobkyňou uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobkyňa nespĺňa zákonné podmienky odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

24. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobkyne a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo vyššie uvedených súdnych rozhodnutiach (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. ISo/57/2012 ako aj sp. zn. ISzo 33/2011, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 a contrario odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty zásadne odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A-24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A-48554/10 z 25.11.2014), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

25. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo.

26. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava sociálno-poistných vzťahov vychádza z verejnoprávných vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).